

Arrest

nr. 134 886 van 10 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 6 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HUYSMAN loco advocaat P.-J. STAELENS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart over de Eritrese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in X op 10 mei 1989.

*Op 14 september 2012 diende u een **eerste asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.*

Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal genomen op 31 maart 2014.

Op 22 april 2014 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze beslissing.

Doch de beslissing van het Commissariaat- Generaal werd gehandhaafd bij arrest van 02 september 2014 (arrestnummer 128564).

U keerde niet naar uw land van herkomst terug en op 19 september 2014 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

U beroept zich hierbij op dezelfde verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde, namelijk vervolging omwille van uw Eritrese nationaliteit en uw lidmaatschap van de Pinksterkerk.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u een kopie voor van de identiteitskaart van uw nicht A.G. (IK nr 0059107, afgegeven te Asmara dd 28.11.1992) en haar twee zonen K.Z.W. (IK nr 2142078, afgeleverd te Asmara dd 14.09.2007) en A.Z.W. (IK nr 2323806 afgegeven te Asmara dd 13.11.2006).

U verklaart deze via e-mail te hebben verkregen nadat u via uw nicht H.G., die erkend is als vluchteling in het Verenigd Koninkrijk met hen in contact kwam.

U legt eveneens een attest neer van de Pinksterkerk te Gent.

Dit attest, afgeleverd op 05 oktober 2014, getuigt dat u regelmatig gebedsdiensten bijwoont in deze kerk.

Verder legt u verschillende artikelen neer met betrekking tot de deportaties van Eritreërs vanuit Ethiopië en de algemene situatie in Eritrea.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag op 14 september 2012 door de Commissaris-generaal op 31 maart 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw Eritrese nationaliteit en evenmin aan uw deportatie vanuit Ethiopië.

Ook uw lidmaatschap van de Pinkstergemeenschap en uw vervolging omwille van deze verboden religie werden bijgevolg als ongeloofwaardig beschouwd.

Vervolgens werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (dd 02 september 2014, arrestnummer 128564) geconcludeerd dat zij geen redenen zien om de omstreden beslissing te vernietigen en bevestigen zij de beoordeling van het Commissariaat-generaal.

Zij volgt het Commissariaat-generaal in haar beoordeling dat u er niet in slaagde uw Eritrese nationaliteit en uw deportatie naar Eritrea aannemelijk te maken en dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde vervolgingsfeiten ten gevolge van uw lidmaatschap bij de Pinksterkerk.

U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State tegen deze beslissing.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu komt het Commissariaat-Generaal tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

Immers, met betrekking tot de nieuwe elementen die u voorlegde om uw tweede asielaanvraag te staven kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

Wat de door u neergelegde **kopieën van identiteitskaarten van familieleden** betreft kan vooreerst worden opgemerkt dat het enkel kopieën betreft zodat de authenticiteit van deze identiteitskaarten onmogelijk kan worden nagegaan. Bovendien vallen deze gemakkelijk te falsifiëren zodat zij geen enkele bewijswaarde hebben voor uw vermeende Eritrese nationaliteit.

Bovendien toont u op geen enkele manier aan dat dit daadwerkelijk familie van u betreft zodat uit hun Eritrese nationaliteit allerminst conclusies kunnen worden getrokken wat betreft uw eigen nationaliteit.

U verklaart dat u deze identiteitskaarten kon bemachtigen doordat u via een nicht die erkend werd als vluchteling in het Verenigd Koninkrijk, uw familie kon contacteren.

U haalde het bestaan van deze nicht echter nog niet eerder aan.

Wanneer u tijdens uw eerste interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd 25.09.2012) in het kader van uw eerste asielaanvraag werd gevraagd naar enige familie in Europa verklaart u er geen te hebben.

Ook bij uw gehoor voor het Commissariaatgeneraal (dd 09.01.2014) verklaart u enkel vrienden te hebben die in het Verenigd Koninkrijk verblijven maar geen familie.

Dit zorgt ervoor dat de familieband met de personen van wie u een kopie van een identiteitskaart voorlegt eerder als twijfelachtig kan worden beschouwd.

Indien het alsnog authentieke identiteitskaarten van familieleden zou betreffen toont dit tot slot nog steeds niet aan dat u eveneens over de Eritrese nationaliteit zou beschikken en geen aanspraak kan maken op de Ethiopische nationaliteit en evenmin dat u daadwerkelijk in Eritrea zou verbleven hebben en vervolging dient te vrezen vanwege de Eritrese autoriteiten.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt over de Eritrese nationaliteit te beschikken.

Deze vaststelling volstaat om de door u aangehaalde feiten die zich in Eritrea zouden afgespeeld hebben, niet verder te onderzoeken en eveneens als ongeloofwaardig te beschouwen.

Het feit dat u een **attest neerlegt van uw bezoeken aan de Pinksterkerk in België** kan deze appreciatie niet wijzigen en biedt geen enkele aanwijzing voor het feit dat u reeds lid zou geweest zijn van de Pinksterkerk in Eritrea.

Wat betreft de **rapporten en artikelen** die u neerlegt kan er worden op gewezen dat dit algemene informatie betreft die door het Commissariaat-generaal niet wordt betwist maar die geen enkele aanwijzing bevat voor uw persoonlijke asielrelaas.

Deze informatie volstaat allerminst om aan te tonen dat u over de Eritrese nationaliteit zou beschikken en derhalve vervolging dient te vrezen.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Daar werd vastgesteld dat u niet de Eritrese nationaliteit heeft, is het CGVS van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Eritrea.

Er dient benadrukt te worden dat het uw verantwoordelijkheid is om uw beweerde en nationaliteit aan te tonen en dit door middel van authentieke (identiteits)documenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie.

Immers voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op uw schouders. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen mag er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat er geen elementen zijn die wijzen op een schending van het non-refoulementbeginsel voor zover u zou worden teruggeleid naar uw werkelijk land van herkomst.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken.

Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 6 november 2014 (zie p. 7) de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij laat gelden dat (zie p. 8) de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing het *“nieuw karakter”* van de aangebrachte stukken niet heeft onderzocht.

Zij stelt dat (zie p. 8) *“zij er alles aan gedaan (heeft) om nieuwe stukken aan te brengen om verwerende partij alsnog van haar identiteit en van haar reële vrees te overtuigen”* en hekelt dat er *in casu “niet onderzocht (wordt) of de voorgelegde stukken en het bewijs van nationaliteit en identiteit -waaraan in de volgende (sic) asielaanvraag steeds werd getwijfeld en dit volgens verwerende partij de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondergroef- een nieuw licht kan werpen op het asielrelaas van verzoekende partij nu zij weldegelijk stukken aanbrengt die haar nationaliteit bewijzen”*.

Volgens haar vormen identiteitsbewijzen van haar nicht en van diens zonen (zie p. 9) *“een begin van bewijs, een indicatie dat verzoekende partij weldegelijk de Eritrese nationaliteit bezit”*.

Verzoekster poneert dat de commissaris-generaal in de fase van de inoverwegingname van de asielaanvraag, niet mag oordelen of de nieuwe elementen al dan niet de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kunnen gronden, doch enkel of ze de kans hiertoe aanzienlijk groter kunnen maken.

Vervolgens verwijst zij naar de Memorie van Toelichting bij de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, waarin wordt gesteld wanneer de commissaris-generaal mag oordelen dat de kans dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, niet aanzienlijk wordt vergroot.

Dit kan aldus verzoekster wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* niet als bewijsvoerend overkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of omdat de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

Verzoekster laat gelden dat *in casu* in de beslissing niet wordt gesteld dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

Het feit dat zij enkel fotokopieën neerlegt van de identiteitskaart van haar nicht en van diens twee zonen betekent volgens haar *“niet ipso facto dat deze documenten vals zijn”*; zij legt uit dat zij deze stukken verkregen heeft via mail, waardoor zij uiteraard enkel kopieën kan neerleggen.

Zij voegt bij haar verzoekschrift een kopie van de geboorteakte van haar zoontje, geboren in Frankrijk op 30 augustus 2012, (zie p. 9) *“waarop zij als moeder staat vermeld en waarop duidelijk staat dat de Franse autoriteiten haar als een Eritrese beschouwen”*.

Volgens haar gaat het niet op (zie p. 9) *“dat de ene Europese land (Frankrijk) verzoekende partij wél als een Eritrese onderdaan beschouwd, en een ander (België) niet”*.

Tevens kan volgens verzoekster slechts worden geoordeeld dat de kans niet aanzienlijk wordt vergroot wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken of een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden.

Volgens verzoekster heeft zij (zie p. 10) *“wel degelijk nieuwe elementen voorgelegd, die weliswaar in het verlengde liggen van haar vorige asielrelaas, doch niet louter de voortzetting ervan vormen”*.

Zij stelt van oordeel te zijn dat de identiteitsbewijzen van haar nicht en diens zonen, de geboorteakte van haar zoontje en de brief van de Evangelische Christenen Kerk in Gent, wél degelijk haar identiteit en nationaliteit bewijzen en *“nieuwe elementen”* zijn.

Verzoekster benadrukt dat de nieuwe elementen betrekking hebben op haarzelf, waardoor de commissaris-generaal in zijn prima facie-beoordeling niet met stellige zekerheid kan stellen dat de

elementen louter algemeen van aard zijn en geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker.

Volgens verzoekster is de commissaris-generaal (zie p. 10) *“duidelijk onzorgvuldig te werk gegaan”*; zij wijst tevens op de *“gedeelde bewijslast (overheid - asielzoeker)”* en de medewerkingsplicht die op de asielinstanties rust; dienaangaande verwijst zij (zie p. 10) naar *“Boek BCHV: ‘Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure’, p.52-53”*, zoals toegevoegd aan zijn verzoekschrift.

Verzoekster besluit dat de commissaris-generaal *in casu* het onderscheid tussen zijn beperkte appreciatiebevoegdheid in het kader van de in overwegingname van een nieuw element en zijn appreciatiebevoegdheid bij een in overweging genomen asielaanvraag (zie p. 10) *“uit het oog verloren is”* en direct lijkt te besluiten dat de aangebrachte stukken noch de vluchtelingenstatus noch de nood aan subsidiaire bescherming kunnen gronden, *“ook al verwoordt zij het misschien niet letterlijk zo”*.

Verzoekster vraagt de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen (zie p. 12) *“teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen”*.

Uiterst ondergeschikt vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen conform artikel 39/2, § 1, 3° van de vreemdelingenwet (zie p. 12) *“omwille van ernstige aanwijzingen dat de verzoeker in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/3, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4”*.

2.1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster *“Boek BCHV: ‘Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure’, p.52-53”* en *“Kopie geboorteakte zoontje verzoekende partij”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende de weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 21 oktober 2014 in toepassing van 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verklaringen van verzoekster aangaande de vervolging omwille van haar Eritrese nationaliteit en haar lidmaatschap van de Pinksterkerk, betrekking hebben op de motieven die zij reeds bij haar asielaanvraag op 14 september 2012 had aangebracht.

Op 31 maart 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, omdat verzoekster er niet in slaagde haar voorgehouden Eritrese nationaliteit en haar deportatie naar Eritrea vanuit Ethiopië aannemelijk te maken en omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de door haar beweerde vervolgingsfeiten ten gevolge van haar lidmaatschap bij de Pinksterkerk.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing op 2 september 2014 (RvV 2 september 2014, nr. 128 564). Verzoekster diende hiertegen geen administratief cassatieberoep in bij de Raad van State.

Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekster betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.2.2. Ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag brengt verzoekster een kopie bij van de identiteitskaart van haar nicht en haar twee zonen, een attest van 5 oktober 2014 van de Pinksterkerk te Gent, artikelen met betrekking tot de deportaties van Eritreërs vanuit Ethiopië en de algemene situatie in Eritrea, en een fotokopie van de geboorteakte van haar zoon.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.*

Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De Raad stelt vast dat de asielaanvraag ingediend op 19 september 2014 geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt, gezien:

(i) de identiteitskaarten van haar nicht en kinderen slechts fotokopieën betreffen, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X);

(ii) verzoekster niet aantoont dat de personen vermeld op de identiteitsdocumenten daadwerkelijk familie van haar zijn;

(iii) verzoekster aangaf dat zij deze identiteitskaarten kon bemachtigen via een nicht die erkend werd als vluchteling in het Verenigd Koninkrijk, terwijl zij tijdens haar eerste verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar eerste asielaanvraag, verklaarde geen familie te hebben in Europa (zie “verklaring” van 25 september 2012, vraag 32) en op het Commissariaat-generaal op 9 januari 2014 eveneens beweerde geen familie te hebben die in het Verenigd Koninkrijk verblijft (zie verhoorverslag, p. 13);

(iv) identiteitsdocumenten van familieleden hoe dan ook niet aantonen dat verzoekster eveneens over de Eritrese nationaliteit zou beschikken en geen aanspraak kan maken op de Ethiopische nationaliteit en evenmin aantonen dat verzoekster daadwerkelijk in Eritrea zou verbleven hebben en vervolging dient te vrezen vanwege de Eritrese autoriteiten;

- (v) het attest van verzoeksters bezoeken aan de Pinksterkerk in België geen aanwijzing biedt voor het feit dat zij reeds lid zou geweest zijn van de Pinksterkerk in Eritrea, noch dat zij hierdoor aldaar problemen zou hebben ondervonden;
- (vi) de rapporten en artikelen over deportaties van Eritreërs vanuit Ethiopië en de algemene situatie in Eritrea, slechts algemene informatie betreffen die evenwel geen enkele aanwijzing vormen voor verzoeksters persoonlijke asielrelaas, temeer gezien verzoekster niet aantoonde over de Eritrese nationaliteit te beschikken;
- (vii) de geboorteakte van haar zoontje eveneens een kopie betreft waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat een kopie door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X);
- (viii) verzoekster niet aantoonde op basis van welke objectieve gegevens, behoudens haar eigen verklaringen, de geboorteakte van haar zoon vermeldt dat zij in Eritrea zou zijn geboren ("*Née (...) à: Asseb (Erythrée)*").

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat in de beslissing van de commissaris-generaal niet wordt gesteld dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen en het feit dat verzoekster enkel kopieën neerlegt van de identiteitskaart van haar nicht en van diens twee zonen, niet "*ipso facto* (betekent) *dat deze documenten vals zijn*", stelt de Raad vast dat deze uitleg geen afbreuk doet aan de vaststelling dat bedoelde stukken wel degelijk enkel kopieën betreffen die geen authenticiteitswaarde hebben gezien dergelijke stukken gemakkelijk te vervalsen zijn.

Verder wijst de Raad erop dat de bewijswaarde van deze stukken tevens wordt ondermijnd door de vaststelling dat:

- (i) verzoekster niet aantoonde dat dit daadwerkelijk familie van haar betreft;
- (ii) verzoekster incoherente verklaringen aflegde over de nicht die erkend werd als vluchteling in het Verenigd Koninkrijk;
- (iii) identiteitsdocumenten van familieleden hoe dan ook niet aantonen dat verzoekster eveneens over de Eritrese nationaliteit zou beschikken en geen aanspraak kan maken op de Ethiopische nationaliteit en evenmin aantonen dat verzoekster daadwerkelijk in Eritrea zou verbleven hebben en vervolging dient te vrezen vanwege de Eritrese autoriteiten.

Waar verzoekster bij haar verzoekschrift een kopie van de geboorteakte van haar zoontje voegt, "*waarop zij als moeder staat vermeld en waarop duidelijk staat dat de Franse autoriteiten haar als een Eritrese beschouwen*", en aanvoert dat het niet opgaat "*dat de ene Europese land (Frankrijk) verzoekende partij wél als een Eritrese onderdaan beschouwd, en een ander (België) niet*", herhaalt de Raad dat, naast de vaststelling dat het document slechts een kopie betreft, verzoekster niet aantoonde op basis van welke objectieve gegevens, behoudens haar eigen verklaringen, de geboorteakte van haar zoon vermeldt dat zij in Eritrea zou zijn geboren ("*Née (...) à: Asseb (Erythrée)*").

Indien verzoekster in Frankrijk inderdaad "*als een Eritrese onderdaan (wordt) beschouwd*" op basis van bepaalde objectieve gegevens, staat het haar vrij ook de Belgische asielinstanties van deze pertinente informatie op de hoogte te stellen, wat zij tot op heden evenwel heeft nagelaten.

Het bij het verzoekschrift gevoegde "*Boek BCHV: 'Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure', p.52-53*", doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Bovendien stelt vaste rechtspraak bij de Raad van State dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat de verzoekende partijen er niet op kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

2.2.3. Verzoekster klaagt in haar verzoekschrift aan dat de commissaris-generaal zijn beslissing genomen heeft "*zonder verzoekende partij te hebben gehoord*" en "*zonder dat verzoekende partij de kans kreeg om dit document te duiden in een grondig gehoor*".

"Horen" betekent echter niet dat verzoekster mondeling diende te worden gehoord door de commissaris-generaal, wél dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Uit het administratief dossier blijkt dat het verslag van het gesprek op 10 oktober 2014 bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar in de taal Tigrinya werd voorgelezen en vervolgens door verzoekster werd ondertekend waardoor zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan (zie "Verklaring meervoudige aanvraag").

Na het verhoor kreeg verzoekster bovendien de gelegenheid nog iets toe te voegen, wat zij heeft nagelaten (zie "Verklaring meervoudige aanvraag", vraag 21).

Hieruit blijkt dat verzoekster wél degelijk haar nieuwe elementen in het kader van de tweede asielaanvraag op nuttige wijze naar voor kon brengen.

De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid, een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake de tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* het inreisverbod, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te besluiten dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing van de commissaris-generaal omtrent de tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot de loutere stelling dat het niet horen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onzorgvuldig is.

Verzoekster concretiseert niet welke specifieke omstandigheden zij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die de beslissing van de commissaris-generaal omtrent de tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden en zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure.

2.2.4. Waar in het verzoekschrift ingegaan wordt op de voornoemde Memorie van Toelichting, wijst de Raad erop dat deze Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt, motieven welke zoals hoger reeds gesteld niet worden ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Voor zover verzoekster nog meent dat de commissaris-generaal zijn bevoegdheid heeft overschreden en een onderzoek ten gronde heeft gevoerd, gaat zij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt en vervolgens een oordeel velt of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoekster worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De Raad benadrukt in dit verband dat artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om de aangebrachte nieuwe elementen aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld.

Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald asielverzoekster in overweging te nemen indien er nieuwe elementen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die “de kans aanzienlijk groter maken” dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Of de nieuwe elementen “de kans aanzienlijk groter maken”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van deze nieuwe elementen.

In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift heeft de commissaris-generaal verzoeksters tweede asielaanvraag derhalve niet ten gronde onderzocht.

2.2.5. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: **“Daar werd vastgesteld dat u niet de Eritrese nationaliteit heeft, is het CGVS van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Eritrea.**

Er dient benadrukt te worden dat het uw verantwoordelijkheid is om uw beweerde en nationaliteit aan te tonen en dit door middel van authentieke (identiteits)documenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie. Immers voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op uw schouders. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen mag er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat er geen elementen zijn die wijzen op een schending van het non-refoulementbeginsel voor zover u zou worden teruggeleid naar uw werkelijk land van herkomst.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

2.2.6. Besluit

Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoekster in geval van een terugkeer naar haar werkelijk land van herkomst, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet ondergaan. Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE